

o ta pa ni lepa! Seve, česar se ne more potrpeti, se ne more; ali navadne reči, no, to pa že. In tako ni bilo ne godrnjanja ne sovraštva ne joka več, ampak le mir in sreča v mali družinici. O, blagor taki družini!

Kadar neseta Janko in Metka zopet gobe v Ljubljano naprodaj, se veselita oba drobnih ptičic-pevk v gozdu. Oba prešinja veselje ob pogledu na prelestne cvetke na zelenem travniku. Obema poskakuje srce od zadovoljnosti in sreče; ko zreta z mostu v modrikaste in zelene valove reke Save, ki tako naglo drvijo dalje; ko jima udarja na uho tisto nalahno plivkanje in pljuskanje in valovanje vode — prijetno, kakor ubrana pesem. Ko gledata, kako se zlati solnčni žarki v tisočerihih barvah zrcalijo v vodi in odsevajo s Savine gladine tako čarobno in bajno! In kako hitre ribice priplavajo in zopet odplavajo z drobtinicami v gobčkih, s hvaležnimi pogledi... O-o, to je veselje, to je sreča za Janka in za Metko!...

Včasih postoji Metka s težkim košem na rami, pogleda ljubeznivo v Janka ter omenja narahlo, s srečo v srcu: „Kajne, Janko, da bi ne hotel več brez tistega zelca živeti?“

„Kajpadane, kajpadane!“ se odreže naglo Janko in potem še navadno pristavi: „Riba ne more plavati brez vode; ptica ne letati brez zraka; človek pa ne srečno živeti brez ljube potrpežljivosti.“

KAZEN.

Nagajivi Tonček
drega v vsako stvar;
malo opomini
staršev so mu mar.

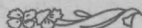
Kjer ga ni potreba,
tja gotovo gre;
drugo vse, le v šoli
skoro nič ne ve.

Zadnjič pa kupili
ded so panj čebel;
o kako je Tonček
tega bil vesel!

Za najljubšo stvarco
jih imajo ded,
Tončku pa je mnogo
bolj priljubljen med.

Drzno je posegel
v panj po med — z rokó!
Toliko kot mernik
zdaj ima glavó!

Slavko Slavič.

PO DOLGIH LETIH.

Pozdravljen moj prijazni gozd!
Kako sem si želel,
da bi po dolgih letih spet
te obiskati smel.

A zdaj? Postaral si se ti —
in meni je v obraz
začrtal neizbrisen znak
življenja burni čas.

Tod sanjal sem najlepši sen
v presrečnih mladih dneh,
tu radost kraljevala je,
glasil se sreče smeh.

A vendar radost se v srce
mi seli tukaj spet
kjer sanjal sem najlepši sen
sen zlatih, mladih let!

Slavko Slavič.

